

Demokrater och republikaner.

Demokrat är efter europeiska begrepp en man, som vill folkets väl. Upplysning, bildning och välstånd äfven för de ringaste är hans valspråk. Den hofsamme demokraten skall lika väl i monarkien som i republiken söka att befordra detta och bygga vidare på statens gifna grundval.

Den radikale och i nyaste tiden de förblindade socialdemokraterne vänta likväl all räddning endast i och af republiken.

Dessa äro hufvudskiljaktigheterna mellan båda partierna. Att därvid den ena går mer åt höger, den andra mer åt venster, och att altså särskilda individuella fina skilnader finnas i åsigtterna, förstås af sig själf.

Människornas bildningsgrad, hvarifrån deras förstånd, deras tankeriktning och åsikter röna inflytande, äro så omätligt skilda, att en skala, som uppställdes från den okunnige till det kunnigaste, klokaste hufvud, skulle sönderfalla i milliontals delar. Blott härigenom låta de absoluta motsägelserna förklara sig, att den ene finner det förkastligt, som den andre söker att befordra.

Amerikas demokrater, hufvudsakligen under tiden för de rasande partistriderna, äro likväl efter europeiskt åskådningssätt *«feodalaristokrater»*, men icke samtliga aristokrater af börd, ty där gäller ingen adel, utan *«penningearistokrater»*, i flesta fall ganska vanliga penningearistokrater. Detta parti representerades af slafegarne, deras anhängare och med dem i förbindelse stående yrkesmän. Den senare klassen var äfven i nordstaterna starkt representerad. De kallade sig alla med orätt demokrater.

De flesta rika handelshus i New-York och andra städer stodo i närmaste handelsförbindelse med sydstaternas bomullsegare och förfäktade af dessa egoistiska skäl äfven deras intressen. Dessa voro till och med de farligaste fienderna, emedan de bodde i hjertat af unionen, vid regeringens centralsäte. Detta parti hade äfven ett anhang i en stor del af dess arbetsbefolkning. Det var sålunda mäktigt till sitt antal och ännu mäktigare genom sin kolossala rikedom på penningar och gods.

Däribland finnas naturligtvis särskilda schatteringar. Stränga unionister, hvilka vilja bibehålla det stora statsförbundet odeladt och okränkadt, och partikularister, secessionister, hvilka hafva till mål ett åtskiljande och en suverän själfständighet för sina småstater. Men alla öfverensstämma däri, att de fortfarande vilja